

РЕШЕНИЕ

№ 22

гр. София, 05.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 4-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мария Яначкова

Членове: Елизабет Петрова
Десислава Б. Николова

при участието на секретаря Павлина Ив. Христова
като разгледа докладваното от Мария Яначкова Въззивно гражданско дело
№ 20221000500606 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

С решение № 901209 от 12 ноември 2021г. по т. д. № 67/2020г.

Окръжен съд - Благоевград е отхвърлил като неоснователен придвения от В. В. Т. и В. В. Т. против Е. Г. А., в качеството му на ЕТ „С. – Е. А.“, „Абеge Транс“ ООД и Б. К. А., иск с правно основание чл. 135 ЗЗД, с който се иска обявяване за недействителна спрямо ищците на прехвърлителната сделка, обективизирана в Дружествен договор на „Абеge Транс“ ЕООД от 05.05.2015г., сключена между ЕТ „С. - Е. А.“, Е. Г. А. и Б. К. А. и „Абеge Транс“ ООД по отношение на следното имущество: движими вещи - МПС: 1. Товарен автомобил, "Бордови", марка „Волво ФХ 62Р“, с държавен регистрационен номер ***, рама № YV2ASW0C78B514316, Двигател № Ш3141463, цвят: жълт; 2. Ремарке за товарен автомобил „Бордови“, марка „Кроне ЗЗП 18“, с държавен регистрационен номер ***, рама № WKEZZ000000418757, цвят: жълт; 3. Влекач марка „Мерцедес 1844 ЛС“, с държавен регистрационен номер ***, рама № WDB9340321L594379, двигател № 54197600789239, цвят: светло сив; 4. Полуремарке, марка „Шмитц СЦС 24 Л 13,62 М Б ВАРИОС“, с държавен регистрационен номер ***, рама № WSM00000003145609, цвят:

сив; 5. Полуремарке, марка „Шмитц СО'1“, с държавен регистрационен номер ***, рама № WSM00000003123398, цвят: светло сив металик; 6. Полуремарке, марка „Кроне СД“, с държавен регистрационен номер ***, рама № WKESD000000599075, цвят: бял; 7. Влекач, марка „МАН ТГА 01“, с държавен регистрационен номер ***, рама № WMA13XZZ99M535164, Двигател № 50520840962086, цвят: син; 8. Товарен автомобил, „Бордови“, марка „МАН ТГА 26,430 БЛ“, с държавен регистрационен номер ***, рама № WMAN21ZZ25W057182, Двигател № 50508470460842, цвят: жълт; 9. Ремарке за товарен автомобил, „Бордови“, марка „ПРК 2002АБ 16 Х 210“, с държавен регистрационен номер ***, рама № XB9B216274P117011, цвят: жълт, както и недвижими имоти: 1. НАВЕС МТС, с площ от 363 кв. м. /триста шестдесет и три квадратни метра/, изграден в Урегулиран поземлен имот - парцел 6/шести/, в квартал 1А/едно, буква „А“/, по парцелирания план на гр. ***, одобрен със Заповед № 110/1994 г., Заповед № 21 и Заповед № 221 от 1996 г., с площ по скица и документ за собственост на имота от 1 360,11 кв. м. /хиляда триста и шестдесет цяла и единадесет стотни квадратни метра/, при съседни по скица: от две страни улица, поземлен имот IV /четири/, поземлен имот V /пет/ и поземлен имот XII /дванадесет/; 2. Двуетажна масивна сграда, представляваща Работилница и офиси с площ от 154 кв. м. /сто петдесет и четири квадратни метра/ и РЗП от 468 кв. м. /четиристотин шестдесет и осем квадратни метра/, който обект е образуван вследствие на преустройство на обект „Старо МТС“, с площ от 227 кв. м. /двеста двадесет и седем квадратни метра/, съгласно Разрешение за строеж № 50/16.06.1999 г., издадено от Гл. архитект на Община Симитли, изградена в Урегулиран поземлен имот-парцел 7 /седем/, в квартал 1А /едно, буква „А“/, по парцеларния план на гр. ***, одобрен със Заповед № 110/1994 г., Заповед № 21 и Заповед № 221 от 1996 г., с площ по скица и документ за собственост на имота от 1 314,24 кв. м. /хиляда триста и четиринадесет цяло и двадесет и четири стотни квадратни метра/, при съседни по скица: улица, УПИ V III в кв.1А, УПИ VIII в кв. 1, УПИ в кв. 15; 3. Урегулиран поземлен имот - парцел 6 /шести/, в квартал 1А /едно, буква "А"/, по парцелирания план на гр. ***, одобрен със Заповед № 110/1994, Заповед № 21 и Заповед № 221 от 1996 г., с площ по скица и документ за собственост на имота от 1 360,11 кв. м. /хиляда триста и шестдесет цяла и единадесет стотни квадратни метра/, при съседни по скица: от две страни улица, поземлен имот IV /четири/, поземлен имот V /пет/ и

поземлен имот XII /дванадесет/; 4. Урегулиран поземлен имот - парцел 7 /седем/, в квартал 1А /едно, буква "А'7, по парцеларния план на гр. ***, одобрен със Заповед № 110/1994, Заповед № 21 и Заповед № 221 от 1996 г., с площ по скица и документ за собственост на имота от 1 314,24 кв. м. /хиляда триста и четиринадесет цяло и двадесет и четири стотни квадратни метра/, при съседи по скица: улица, УПИ VIII в кв. 1А, УПИ VIII в кв. 1, УПИ в кв. 15; 5. Масивна сграда „Барбекю“ с площ от 47,60 кв.м /четиридесет и седем цяло и шестдесет стотни квадратни метра/, съгласно Удостоверение за търпим строеж 4/03.04.2014 г., изд. от Община Симитли, изградена в Урегулиран поземлен имот— парцел 7 /седем/, в квартал 1А /едно, буква „А“/, по парцеларния план на гр. ***, одобрен със Заповед № 110/1994 г., Заповед № 21 и Заповед № 221 от 1996 г., с площ по скица и документ за собственост на имота от 1 314,24 кв. м. /хиляда триста и четиринадесет цяло и двадесет и четири стотни квадратни метра/, при съседи по скица: улица, УПИ VIII в кв. 1А, УПИ VIII в кв. 1, УПИ в кв. 15.

Производството пред въззивния съд е образувано по въззивна жалба на ищците В. Т. и В. Т. срещу решението по т. д. № 67/2020г. на ОС - Благоевград. С доводи за неправилност на решението, концентрирани върху нарушение като резултат на материалния закон – чл. 135, ал. 1 ЗЗД - поради извода на съда за липса на знание у третото лице, както и, че Б. А. не е техен длъжник, въпреки че е страна по увреждащата сделка, искат отмяната му и вместо това уважаване на иска. Акцентирали са на обстоятелството, че се касае за учредителен апорт, поради което не е необходимо установяване на знанието от страна на учредяваното дружество, така и у учредителите, евентуално сочат, позовавайки се на фактическите действия по подготовка извършването на непаричните вноски (на които са се позовали и в първоинстанционното производство), че П. М. е учредил дружество с цел в него да бъде апортирано имуществото, с което техният длъжник отговаря пред тях.

Насрещните страни – ответници по иска са оспорили жалбата. Считат, че Б. А. не е материалноправно легитимирана да отговаря по иска, както и, че, поради промяната в правноорганизационната форма на дружеството след извършване на апорта, същият не може да се възприеме като учредителен, като едноличният собственик на капитала не е имал знание и намерение за увреда, каквото не следва и от подготвителните действия за

апорта. Релевират и доводи, че в замяна на вноските прехвърлителният получава дялове, поради което няма увреждане за кредиторите.

Софийски апелативен съд, като въззивна инстанция, в рамките на правомощията си, уредени в чл. 269 ГПК, съобразно разясненията, дадени в ТР № 1/09.12.2013г. по тълк. дело № 1/2013г. на ОСГТК на ВКС, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е и правилно – косвен извод от решаващата дейност на въззивния съд.

За да отхвърли иска, квалифициран по чл. 135, ал. 1 ЗЗД, с предмет непарични вноски на движими вещи и недвижими имоти, решаващите мотиви на първоинстанционния съд са, че ишците са кредитори на ответника Е. А., действащ като ЕТ, за вземания от трудова злополука, станала със сина им, когато са възникнали, налице е увреждащо действие на длъжника, лишил се от свое имущество, налице и знание у него за увреждащия характер на действието, но не е налице знание у третото лице за увреждането на кредиторите, като ишците е следвало да проведат доказване, че едноличният собственик на капитала на дружеството, в което е направен апортът, е знаел за увреждането. На самостоятелно основание съдът е посочил, че ответницата А. не е техен длъжник, поради което и разпореждането, извършено от нейна страна, е действително.

Въззивният съд споделя решаващите изводи на първоинстанционния съд, а по доводите на страните намира следното:

Искът по чл. 135 ЗЗД (Павлов иск) е правен способ за защита на кредитора срещу разпоредителните действия на длъжника, с които той намалява или обременява имуществото си, предназначено, съгласно чл. 133 ЗЗД, да служи за удовлетворяване на кредиторите, и така създава опасност за реализиране на вземането на кредитора. Този иск се нарича още “отменителен иск”, като се изхожда от правната му същност и последиците от упражняването на правото на иск по чл. 135 ЗЗД. Поради преобразуващия характер на правото на кредитора, искът, с който това право се упражнява, е конститутивен – насочен е към предизвикване на правна промяна – като действителното правно действие на длъжника, с което той се разпорежда с имуществото си в полза на трето лице, бива обявено за недействително спрямо кредитора, т. е. недействителността е относителна – само спрямо кредитора – ищец по иска с правно основание чл. 135 ЗЗД, а по отношение на

всички останали трети лица действието остава валидно. В този смисъл кредиторът може да иска отмяна на извършено от длъжника увреждащо го правно действие, само ако действието е действително и е увреждащо - когато има за последица намаляване на имуществото на длъжника или неговото обременяване. Намаляване на имуществото е налице във всички случаи, когато длъжникът се разпорежда в полза на трети лица с имуществени права от своя патримониум без да получава насрещна престация; без насрещната престация да съответства по стойност на прехвърления имуществен актив или изобщо, когато разпореждането ще доведе до затруднение при удовлетворяването на кредитора, понеже се намалява имуществото на длъжника, служещо за обезпечение на кредитора. Следователно увреждащото действие на длъжника може да е възмездно или безвъзмездно. Само когато действието има възмезден характер, в чл. 135, ал. 1, изр. 2 ЗЗД е установено изрично изискване третото лице, с което длъжникът е договарял, да е знаело за увреждането - за факта, че длъжникът намалява имуществото си, въпреки задълженията си към кредитори. Законът – чл. 135, ал. 1, изр. 1 и 2 ЗЗД, - прави разграничение между безвъзмездните и възмездните разпоредителни действия на длъжника, като при безвъзмездните сделки придава правно значение единствено на знанието на длъжника и се дезинтересира от знанието/незнанието на третото лице, в чиято полза е извършено разпореждането; обратно - при възмездните сделки обуславя недействителността на извършеното от длъжника действие не само от знанието на длъжника за увреждащия му характер, а кумулативно и от знание на третото лице, с което длъжникът е договарял.

Както се посочи, правото на иск по чл. 135 ЗЗД принадлежи само на лице, което има качеството “кредитор” на длъжника, извършил правното действие, чиято отмяна се иска. Качеството “кредитор” е обусловено от съществуването на вземане към длъжника, което трябва да е действително. Поначало вземането трябва да е възникнало преди извършването на увреждащото действие от длъжника и да съществува при извършването му, без значение дали е изискуемо и ликвидно към момента на осъществяване на това разпоредително действие (чл. 135, ал. 1 ЗЗД). В производството по отменителния иск съдът изхожда от положението, че вземането на ищеца съществува, ако произтича от твърдените от него факти, без да е необходимо вземането да е изискуемо и ликвидно, като съдът може да приеме, че

вземането не съществува, само ако е отречено със сила на пресъдено нещо. Този извод е направен в съдебната практика като се изхожда от предмета на делото по Павловия иск - потестативното право на кредитора, и предназначението на Павловия иск увреждащата сделка да се счита за несъществуваща само по отношение на увредения кредитор, а ако в последващ момент качеството му на кредитор отпадне непротивопоставимостта на сделката е безпредметна. Връзката на преюдициалност между вземането на кредитора и потестативното му право по чл. 135, ал. 1 ЗЗД се разкрива при висящ процес относно вземането, който е от значение за правилното решаване на спора по отменителния иск, доколкото решението по спора с предмет вземането предпоставя преценката дали ищецът, който твърди, че е кредитор, действително има качеството на кредитор (чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК). За съществуването на предявеното потестативно право (с оглед изясненото по-горе, че увреждане е налице при всяко действие, намаляващо имуществото на длъжника, което води само по себе си до затрудняване удовлетворяването на кредитора) е ирелевантно дали длъжникът след разпореждането разполага с друго имущество и каква е стойността му, тъй като към момента на принудителното изпълнение тази стойност може да е различна, като кредиторът разполага и с възможност да избере от кое имущество да се удовлетвори. Затрудняване удовлетворяването на кредитора е налице дори и при разпореждане по действителната стойност на правото (решение по чл. 290 ГПК № 149/12.11.2013г. по т. д. № 422/2012г., ТК, I ТО на ВКС).

Основателността на иска по чл. 135, ал. 1 ЗЗД е обусловена и от субективен елемент – наличие на знание (представа) у длъжника, че извършвайки определено правно действие с имуществото си уврежда свой кредитор, като е достатъчно само знание у длъжника, че той има кредитори, които биха могли да се удовлетворят от имуществото му (вж. чл. 133 ЗЗД), ако не изпълни задълженията си към тях, и че вследствие на съответното действие се увреждат техните интереси. Без значение е обаче за спора по чл. 135 ЗЗД дали длъжникът е имал ясна представа за размера на кредиторското вземане – релевантно е само знанието за неговото съществуване. Правната последица от уважаването на иска по чл. 135 ЗЗД е признаването на увреждащото действие за недействително по отношение на ищеца – кредитор. Недействителността, съобразно горепосоченото, е относителна – само във

вътрешните отношения между кредитора, длъжника и третото лице – приобретател, спрямо които се формира силата на пресъдено нещо по спора и има обратно действие – към момента на сключване на отменената сделка или извършване на отмененото правно действие, а между сключилите я лица и всички други лица сделката е действителна. При уважаване на иска по чл. 135 ЗЗД възниква право в полза на кредитора – ищец да се удовлетвори от имуществото на длъжника, предмет на обявената по отношение на него за недействителна сделка/действие.

В случая на етапа въззивното производство е установено, че ищите са кредитори на Е. А., действащ като ЕТ „С. – Е. А.“, за вземания от трудова злополука, станала със сина им на 23.08.2014г. и призната за такава с влязло в сила разпореждане на длъжностното лице от ТП на НОИ на 30.12.2014г., в размер на по 100 000 лв., присъдени им с влязло в сила решение на 09.01.2018г., когато вземанията са станали ликвидни, но са възникнали от трудовата злополука, причинила смъртта на работника. Ето защо с твърдението, че увреждащото действие – извършване на непарична вноска на движими вещи и недвижими имоти с дружествения договор на „Абеge Транс“ ООД от 05.05.2015г. и с искането това увреждащо действие да се обяви за относително недействително по отношение на ищите, е упражнено право по чл. 135, ал. 1 ЗЗД, каквато правна квалификация е дал на предявеното право и първоинстанционният съд.

Гореизложеното в принципен план за увреждащия характер на действията на длъжника и представата му, че уврежда свои кредитори, приложено в случая, налага извод, че длъжникът по вземанията по чл. 200 КТ уврежда кредиторите си с разпорежданията с принадлежащи му вещи, извършени след възникване на вземанията. Всяко действие на длъжника, намаляващо имуществото му, е увреждащо, тъй като съгласно чл. 133 ЗЗД цялото длъжниково имущество служи за обезпечение вземането на кредитора. Длъжникът винаги знае за увреждането щом разпоредителната сделка/действието е извършена след възникване на вземането, както е в случая, за чието възникване влизането в сила на решението, с което вземането е установено със сила на пресъдено нещо, няма значение. Изводът за увреждащия характер на разпоредителните действия на длъжника чрез апорт е валиден, въпреки че се придобиват дялове от капитала на дружеството, чието имущество обаче е динамична величина и вземанията на кредиторите

към момента на принудителното изпълнение могат да останат недовлетворени.

На следващо място, когато действието има възмезден характер, в чл. 135, ал. 1, изр. 2 ЗЗД е установено изрично изискване и третото лице, с което длъжникът е договарял, да е знаело за увреждането - за факта, че длъжникът намалява имуществото си, въпреки задълженията си към кредитори. По отношение на юридическо лице знание за увреждане е налице, ако физическите лица от състава на съответния орган или съответните отговорни за това служители знаят за него. Безспорно апортът като правно действие на отчуждаване на вещ с транслативен ефект за правото на собственост срещу придобиване на дялове от капитала (доколкото в случая се касае за ООД) има възмезден характер. Във въззивното производство, - въпреки че в първоинстанционното се поддържа приложение на презумпцията по чл. 135, ал. 2 ЗЗД – поради участие в управителните органи на прехвърлител и приобретател на едни и същи лица, както и поради участието на съпругата на длъжника, - се развива теза от жалбоподателите, че процесният апорт е учредителен и не е необходимо изследване на знание за увреждането от страна на новоучреденото според тях юридическо лице – „Абега Транс“ ООД.

За да се произнесе по този довод, съответно по факта необходимо ли е доказване на знание у третото лице, САС взе предвид следното :

Не се спори, че между Е. А., съпругата му Б. А. и П. С. М. – едноличен собственик на капитала и управител на „Абега Транс“ ЕООД, няма родствени връзки, установимо и от представени по делото нарочни удостоверения за тези факти. На 05.05.2015г. едноличният собственик на капитала на „Абега Транс“ ЕООД е взел решение за увеличаване на капитала чрез непарична вноска – право на собственост върху движими вещи и недвижими имоти, собственост на ЕТ „С. – Е. А.“, и на Е. А. и Б. А. – описани ППС и недвижими имоти, както и описани навес и двуетажна масивна сграда, собственост на ЕТ, както и недвижими имоти, принадлежащи на Е. и Б. А.и, – 2-а УПИ с масивна сграда „Барбекю“, изгадена в едното УПИ; решено е капиталът от 10 лв. да стане 758 062 лв., като дялове на стойност от 10 лв. остават за П. С. М. – едноличен собственик на капитала, а останалите дялове са разпределени между новите съдружници ЕТ „С. – Е. А.“, така и Е. А. и Б. А. – между двамата в съсобственост. В резултат на приемането на нови съдружници от

всички съдружници е взето решение на посочената дата 05.05.2015г. за промяна и на правноорганизационната форма на дружеството - от ЕООД в ООД, като е приет и дружествен договор на ООД, представен по делото, с нотариална заверка на подписите на посочените като съдружници в дружеството.

По обсъждания довод на жалбоподателите следва да се отговори на въпроса нужно ли е знание за увреда от страна на юридическото лице, в чиято полза е учредена апортната вноска? Съгласно съдебната практика знание на акционерите по чл. 135, ал. 1, изр. 2 ЗЗД не е необходимо да се изследва при учредителен апорт, тъй като насочването на изпълнението срещу апортираното имущество се търпи от новоучреденото акционерно дружество, но не и от неговите акционери; действията на учредителите при извършване на непаричната вноска не се извършват от името на дружеството, а от лично име с еднопосочна цел - учредяване на дружеството; при предявен иск за обявяване за недействителен спрямо кредитора на изпълнен учредителен апорт не е необходимо установяване на знание за увреждане на кредитора нито от страна на дружеството в процес на учредяване, нито от останалите учредители с изключение на учредителя, който извършва апорта (решение по чл. 290 ГПК № 122 от 21.07.2016 г. по т. д. № 3484/2014 г., Т К, II Т О на ВКС). При апорт обаче в съществуващо търговско дружество положението е различно.

Осъществяването на апорт/непарична вноска в капитала на съществуващо търговско дружество предпоставя постигане на съгласие между притежателя на определено вещно право (съдружник или трето за дружеството лице) и търговското дружество относно поемането на насрещни задължения. Титулярът на вещното право поема задължението да го прехвърли, а дружеството поема задължението да го приеме като съдружник, ако не притежава това качество и да му предостави дружествен дял/ акции от капитала си. Ако лицето е вече съдружник или акционер, срещу осъществената апортна вноска той увеличава своето участие в капитала на дружеството. При апорта в съществуващо дружество са налице и насрещни волеизявления на двете страни, за разлика от хипотезата на учредителния апорт, когато са налице множество волеизявления, насочени към определен правен резултат. Вносителят изразява с молба желание за членство или съответно за придобиване на нови дялове/ акции при увеличение на капитала, както и съгласието си да прехвърли вещното право в писмена форма с

нотариална заверка на подписа по чл. 73, ал. 1 ТЗ. Дружеството изразява своята воля за приемане на съдружника, респективно за увеличаване на капитала с неговата непарична вноска, в решение на общото събрание /чл. 137, ал. 1, т. 2 и т. 4 ТЗ, чл. 193 ТЗ/, а постигнатото между страните съгласие намира отражение и в изменението на дружествения договор, съответно устава на дружеството. Дружественият договор, съответно уставът, съдържащ изискуемите реквизити, е формата, под която се извършва прехвърлянето на непаричната вноска, след изпълнение на процедурата по чл. 72, ал. 2 ТЗ. С оглед на това, посочва ВКС, следва да се приеме, че при непарична вноска в капитала на съществуващо търговско дружество се осъществява договаряне и е налице възмездност. По тези причини в теорията се застъпва и становище, че апортът съставлява двустранен възмезден договор, аналогичен на договора за замяна. Поради това и когато се иска обявяване на недействителност по реда на чл. 135, ал. 1 изр.2 ЗЗД на апорт/непарична вноска в капитала на съществуващо търговско дружество, знанието за увреждане от страна на юридическото лице, в чиято полза е извършена апортната вноска, е предпоставка за основателността на предявения конститутивен иск. В този смисъл е решение по чл. 290 ГПК № 147 от 12.02.2018 г. по т. д. № 2530/2016г., ТК, I ТО на ВКС. Приложено към настоящия казус, това означава, че за разрешаването на спора е необходимо установяване на знание за увреждането и у „Абеge Транс“ ЕООД, доколкото в случая не се касае за учредяване на дружество, а за апорт в съществуващо дружество, което от ЕООД е преобразувано в ООД. И въззивният съд намира, че ищците, върху които пада доказателствената тежест да установят този факт (чл. 154, ал. 1 ГПК), не са успели да проведат успешно доказване в тази посока. По отношение на юридическите лица, както се подчерта, “знание” за увреждането ще е налице, ако физическите лица от състава на съответния орган знаят за него. В случая презумпцията по чл. 135, ал. 2 ЗЗД е неприложима спрямо едноличния собственик на капитала на „Абеge Транс“ ЕООД. Не отговаря на действителното положение твърдението, че едни и същи лица участват в управителните органи на прехвърлител и приобретател, а участието на съпругата като прехвърлител е неотносимо, поради което на общо основание ищците е следвало да докажат, че П. М. е знаел, че с прехвърлянето на вещи от ЕТ той уврежда свои кредитори. С хронологията на действията по подготовка и извършване на непаричните вноски, близки по

време до момента на учредяване на дружеството – приобретател, не е проведено пълно доказване, - създаващо сигурно убеждение у съда в истинността на съответното твърдение, на релевантното знание за увреждане. От факта, че новоучреденото дружество, вписано на 02.04.2015г. в ТР, „Абеge Транс“ ЕООД е било с капитал от 10 лв., а непаричните вноски са на значителна стойност, също не може да се направи несъмнен извод за знание за увреждане, назависимо дали и съпругата на длъжника е извършила разпореждания чрез апорт. В случая знанието не може да бъде изведено въз основа на поредица от факти, които в своята взаимовръзка косвено да водят до един единствен несъмнен извод за наличието му, при неустановеност и на конкретни отношения (лични, търговски) между прехвърлителите и П. М.. Всичко това дава основание на въззивния съд да възприеме горния извод за недоказаност на знание у третото лице за увреждащия характер на действията на Е. А., действащ като ЕТ „С. – Е. А.“.

На следващо място, искът, предявен срещу Б. А., - съпруга на Е. А., е неоснователен на самостоятелно основание, както е посочил и първоинстанционният съд, тъй като тя не е длъжник на ищците. След като вещите са отчуждени, съпружеската имуществена общност върху тях е била прекратена с настъпването на вещно-транслативното действие на разпореждането и разпореждането, извършено от съпругата, остава действително (вж. т. 1 от ТР № 5/29.12.2014г. по тълк. д. № 5/2013г. на ОСГТК на ВКС). Съгласно ТР № 2/27.12.2001 г. по т.д. № 2/2001г. на ОСГК на ВКС, ако съпругът - едноличен търговец поеме задължения във връзка с търговската си дейност, другият съпруг не отговаря солидарно; за тези задължения съпругът - длъжник отговаря с цялото имущество, включено в търговското предприятие, и с 1/2 част от имуществото, притежавано в съпружеска общност (чл. 614, ал. 2 ТЗ). Материалноправната легитимация на ответницата, при положение че не е длъжник на ищците и не е приобретател, не може да бъде обоснована, така както сочат ищците, от участието ѝ като прехвърлител наред с длъжника в сделка (действие), чиято относителна недействителност се предявява. Ето защо и на посоченото основание, искът предявен срещу нея, подлежи на отхвърляне без да се изследват другите предпоставки от фактическия състав на чл. 135, ал. 1 ЗЗД.

По изложените съображения предявеният иск срещу тримата ответници е неоснователен и следва да се отхвърли срещу тях, така както са

посочени в обжалваното решение, в това число срещу Е. Г. А., действащ като ЕТ „С. - Е. А.“, който търговец не е нов правен субект, различен от физическото лице, чиято правосубектност с признаване на търговското му качество само се разширява. Поради неоснователността на иска обжалваното решение, с което той е отхвърлен, е правилно и подлежи на потвърждаване. При този изход на спора пред въззивния съд поначало разноси се дължат на ответниците по въззивната жалба, които обаче не претендират присъждането на такива.

Водим от горното, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 901209 от 12 ноември 2021г. по т. д. № 67/2020г. на Окръжен съд - Благоевград.

Решението може да се обжалва пред ВКС на РБ, при условията на чл. 280 ГПК, в едномесечен срок от връчването му.

Съобщенията да се направят чрез пълномощниците на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____